

Pustá Rybná, 11.8.2019

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti. Raduje se hora Sijón, jásají judské dcery nad tím, jak soudíš. (Ž 48, 10-12)

PÍSEŇ 638 díky za toto krásné ráno,

VSTUPNÍ MODLITBA

Panovníku Hospodine, děkujeme, že nás staviš tam, kde právě stojíme – na místo, kde se zvěstuje tvé slovo. Byla to tvá odvážná rada, v níž jsi usoudil, abychom s tebou měli obecnství a slyšeli tvůj hlas. Zjevuješ nám svou svatost a náš hřích; dáváš nám poznat svou vůli a naši vzpouru; evangeliem vyhlašuješ své smíření a ujišťuješ nás o vysvobození ze života v marnosti. Všechno svědčí proti nám, a přece ty nám v Kristu podáváš ruku. Milost a pokoj sestupují od tebe a naplňují tvůj dům. Vzhlížíme k tobě s chválami. Prosíme, ať nic mezi námi neruší tvé království. Kde hrozí, že bychom tě ústy ctili, ale srdcem byli daleko od tebe, podmaň nás pod svou vládu, ať uznáme tvou svrchovanost, ať činíme tvou vůli, ať se ujímáme nejmenších. Otče, smiluj se nad námi. Požehnej službu Slova, aby přiblížila tvůj lid věčnému životu s tebou. Amen.

I. ČTENÍ / Jr 27, 15-18

PÍSEŇ / 182 pán bůh je síla má,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane, tvé soudy nás lekají. Poznáváme, že jsme chtěli panovat nad tvou pravdou, ačkoli jí máme být poddaní jako tví služebníci.

Proto s pokorou prosíme: Jen ty sám vládni v církvi. Autorita tvého slova ať není ničím zastíněna. Dej, aby kazatelé a svědkové evangelia nevyhlašovali své úvahy a rady, neprosazovali své já, ale byli tichými nástroji díla, které konáš ty.

Prosíme, ať v životě našeho sboru každý, kdo něčím slouží, i ten, kdo službu přijímá, jedná pod vnitřním tlakem evangelia, z Ducha svatého.

Prosíme, aby tvá církev nebyla strhována pokušením vlastní důležitosti a obrany proti světu, ale aby následovala Pána trpícího, který žehnal nepřátelům. Jeho obětující se láska ať prostupuje naše sbory a stává se útočištěm slabých a tápajících.

Pomoz i nám, Otče přelaskavý, abychom již nesli dobré ovoce víry, a tak obstáli i před tvou tvář.

Prosíme tě nyní ve svých srdcích tiše za všechny bližní, které jsi světil a svěřuješ naší lásce a odpovědnosti.

Skrze našeho Pána Ježíše Krista k tobě voláme se vším tvým lidem: Otče náš...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ju 20-21

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje, necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen. (1 Te 5,23n)

PÍSEŇ 487 amen, otče, rač to dáti

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 7, 21-23

Milí přátelé v Kristu!

Kdo je pravý učedník, neboť dnes to bude o pravém a nepravém neboli falešném učedníku. Ne každý, říká Ježíš, a to ani ten, kdo mi říká Pane, a to ani když to říká hned dvakrát, vejde do království nebeského. Pravý učedník je tak ten, kdo chce do Božího království a svého Pána tam i následuje. Kdo tam chce jít a být spolu s ním a kdo chce být i s Bohem tam, ale třeba i jinde. Ale především je jím ten, kdo činí Boží vůli.

A to je zas co, ta Boží vůle. To, co chce Bůh, vůle nebeského Otce známého ze společné modlitby Páně, Otce našeho Pána Ježíše Krista. To, s čím Bůh přichází a jeho Syn dokonává a co je zároveň dobré pro Boha i pro člověka. Boží vůlí tak není ani dvojnásobná zbožnost ani jiné všelijaké řeči, ale zkoumat to a podřídit se tomu, co chce Bůh.

A co že to chce? Abychom pravidelně chodili na nedělní bohoslužby, poslouchali jeho slovo, společně zpívali a kamarádili se s ostatními lidmi? Ano i ne. Bůh chce, abychom především žili tak, že ne sami, ale za těmi druhými jednou půjdeme tam nahoru, že tu nebudeme jen sami pro sebe, ale i pro ty druhé, které také budeme

moci pozvat, že se celý náš život, nejen řeči nebo činy, ale život jako celek bude tomu Božímu plánu aspoň trochu podobat.

Kdo je tedy ten pravý učedník neboli kdo je ten pravý, ta pravá? Kdo je zajedno se svým Bohem, ať už jím je kdokoli nebo komu taky trochu záleží na společenství, ať už je v něm kdokoli, společenství sboru a církve, Kristova lidu, které i někam míří. Kdo se sám nabídne se svou službou, časem, silami. Kdo se zeptá, jak se máš, a nejen co děláš. Kdo vezme vážně Ježíšova slova o tom, že někdy stačí jen málo sklonit se i nad těmi nejmenšími.

Ne každý, ale každý se jím může stát, kdyby chtěl. Někdy stačí jen chtít, trochu se podřídit tomu, co třeba chce i Bůh, ale chtít a činit, co třeba chce i Bůh, což nemusí být špatně. Stát se pravým učedníkem není podle všeho nijak těžké, někdy stačí jen poslouchat a včas odpovídat, ale zůstat jím, to už je něco jiného, vytrvat a vydržet a nikam neutíkat. V tom je celý Zákon i Proroci.

A co že to chce? Což jsme ve tvém jménu neprorokovali, nevymítali zlé duchy a nečinili mnoho jiných mocných činů a zázraků a tobě to nestačí? O to nejde, nejde o vás, nejde o to, co vy, vaše proroctví, co bude a nebude, má a nemá být, o zbavování zlých mocností u posedlých lidí, o všelijaké jiné mocné divy. Nejde o to, co děláte v podstatě pro sebe, byť by to bylo v mém jménu a nebo co

si myslíte, že těm druhým pomůže, i když třeba pomůže, jde o něco ještě jiného. A tady i Ježíš jde až na dřev.

Nikdy jsem vás neznal. Tak my se skoro celý život tak snažíme, děláme vše, co nám přikázal a někdy i ještě něco navíc, prorokujeme o sto šest, vymítáme kdeco z kdekoho, i jiných zázračných věcí se dopouštíme, a to vše v jeho jménu a co z toho? Nikdy jsem vás neznal. To máme za to, za všechnu tu práci, za všechnu tu snahu, za vše, co jsme udělali. Nevzpomínej Pane dál na vše, co jsem udělal. Jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.

Všechno je špatně. Nebo spíš bylo, teď už ani ne. Vše, co jsme až dosud a třeba až do soudného dne udělali a učinili, a ještě k tomu v jeho jménu, je najednou úplně špatně. Neznám vás. Mysleli jste si, jací jste kabrňáci, co všechno jste se i ode mě naučili a k čemu vám to teď je? No k ničemu. Co jste si mysleli?

Nepravosti jste se mi akorát dopustili, zapomněli jste na to, že nejdůležitější není, jak plníme nebo jak kdo plní Boží Zákon a činí vše, co mu Bůh přikáže nebo i nepřikáže, důležitější ne vždycky, ale nakonec bylo, je a bude, jak obrazně řečeno vycházíme se svými bližními. Možná to teď zní trochu bláznivě, ale na prvním místě vždy stojí láska k Bohu, jak ji přikazuje Pán Ježíš a láska k bližnímu, jak jsou mezi námi i uprostřed nás, ale i tam, kde by-

chom je třeba už ani nečekali. Bůh vždycky smýšlí ještě trochu jinak, než jak se třeba i my myslíme.

Vraťme se proto tam, kde jsme začali a znovu přemýšlejme nad tím, kde je Bůh, kde najdeme i jeho království a spravedlnost a kde opravdu jsou i naši bližní. Neboli kde je ta vůle k životu, vůle i našeho nebeského Otce, který nás posílá i tam, kde bychom to třeba ani nečekali. Tak kde. Abychom si nemysleli, že stačí jen říct něco chytrého nebo něco udělat, byť by to bylo sebezázračnější nebo někoho odněkud vyhnat, byť by to byl zlý duch.

Ne. Na prvním místě stojí vždy Boží milosrdenství, víra v Boží a jen Boží milost, která se stala v Pánu Ježíši Kristu, ne na plnění Zákona, na které je založená i celá Boží spravedlnost, není to úplně zadarmo, Bůh sám si to už probere a vybere a toto Boží milosrdenství se pak projevuje na těch nejmenších, těch maličkých, těch nejnepatrnějších z nás. Těch ztrácejících se anebo již úplně ztracených, těch klesajících, zemdlených i jinak provinilých členech sboru. Těch, kdo ztrácejí pevnou půdu pod nohama a bojí se přijít, těch, kdo by i přišli, ale už nemohou anebo nechtějí, těch, kdo kdysi někdo nesl a teď už nemůže anebo nechce, těch, kdo by i byli, ale nejsou anebo jsou, ale nechtějí být. Těch, kdo tu kdysi cosi řekli anebo jim bylo kdysi cosi řečeno a teď už nic říkat nechtějí anebo naopak.

Neřeklo se jim vůbec nic anebo se jim toho řeklo mnoho a teď už ani nechtějí. Lidské osudy, lidská směřování a putování bývají různá.

A teď co s tím, milí učedníci, co s tím, aby se k vám, k nám i Pán Ježíš mohl opět přiznat?

Láska. Zachovej nám i k nám svou lásku, víru, naději. Zpíváme v jedné písničce nějak podobně. Neboť z ní můžeme a budeme žít. Hledat lásku jedněch k druhým, začít se mít opět rádi, jak se na lid Ježíšových učedníků sluší a patří, hledat a navracet do společenství Kristova lidu, ale i rodiny jednoho sboru, sami nést dobré ovoce plněním vůle nebeského Otce trochu se těm lidem otevřít. Obracet se i k těm, koho už třeba považujeme za ztracené nebo ještě nenalezené, být tam, kde je nás zkrátka třeba.

Víra. Bez ní to bohužel nejde. Víra je to, co udržuje při životě a zároveň ho dává. Víra je tou, která nás přibližuje i k tomu, co chce Bůh a náš Otec v nebesích. Víra často ukazuje cestu a vede k cíli, kterým je Boží království. Víra je tím, díky čemu se i k nám může ten někdo v onen den posledního soudu přiznat a vůbec mu to nebude hloupé. Víra v Boží milost, základ pro Kristovo i naše aspoň občasné působení. Víra, že to jednoho dne dokážeme a konečně dojdeme, kam máme. A třeba to nebude dlouho trvat.

Naděje. Umírá poslední. Bez naděje to nejde a s ní také ne. Její problém je trochu v tom, že často přichází až úplně naposled. Až

když je všem dnům konec. Tehdy odkudsi zavěje, vstane z mrtvých naděje a nám nezbyvá, než se jí přidržet. Naděje, že všechno dobře dopadne, slýchávám víc, než bych si sám zasloužil. Ale co už taky jiného?

A spolu s tím vším ta dobrá vůle i našeho Pána a Spasitele, neboť kde je vůle, tam je i cesta, jsem se tu postupně naučil. Vůle, která velí mít tu každý svou cenu, že i ten nejnepatrnější zde může mít své místo, že tu můžeme být pro všechny a ne jen pro někoho, že jsme otevření všem životním cestám i osudům, byť se toto slovo do kázání vůbec nehodí, každý z nás má nějaký svůj příběh, o kterém ví třeba jen on sám a jde o to se jen setkat. Vůle, která touží po živém společenství, která chce žít.

A co pro to? Neprorokovat, nevymítat zlé duchy ani nečinit jiné mocné činy, ale jen poslouchat, co nám ten druhý, ta druhá říká, neříkám se podle toho hned řídit, sám jsem toho dalek, ale věřit, že se vše zase v dobré obrátí. A k tomu už jen patří občas i nějaký ten čin. Nebude to snadné, co je taky v životě snadné, ale pokud má něco smysl pro celek lidu Božího, tak každá i ta nepatrná duše, která touží i po naší lásce. Víře a naději, že to má smysl. Činit vůli nebes.

Hledat a najít, co by se i tomu nahoře líbilo a být tam, kde nás i ti druzí vlastně potřebují.

PÍSEŇ / 648 Kristus je má síla, 611 není lepší,